

Pietsie Patsie en haar mama zitten nu stilletjes naast elkaar in een boom, vlak bij Juultjes huis. Mama kamt haar vleugels en poetst haar snavel. Pietsie Patsie kijkt naar Juultje die op een fietsje zit. Kris duwt haar. Als de fiets met Juultje omvalt en tussen de bloemen terechtkomt, moeten ze allebei heel hard lachen.

"Waarom heb ik niet dezelfde benen als Juultje en Kris?"

vraagt Pietsie Patsie aan haar mama.

"Omdat jij een duifje bent en geen mensenkindje."

"Kan ik ook een mensenkindje worden, mama?"

"Ik wil zo graag met Juultje en Kris spelen."

"Dat kan", zegt mama. "Maar dan moeten we naar Oeloehoe, de uil. Die woont op de zolder van die oude schuur daar. Hij heeft een winkeltje met allerlei toverdrankjes voor zieke en rare vogels. Misschien heeft hij een flesje met iets wat jou kan veranderen in een mensenkindje."

"Maar dan kun je niet meer vliegen, Pietsie Patsie. En dan lust je geen lekkere wormen meer. En dan moet je voortaan jurkjes en broekjes dragen, want daaronder ben je helemaal kaal en koud."

"Geeft niks, mama."

"Nou, kom dan maar. Naar Oeloehoe. Misschien is het wel de laatste keer dat je vliegt."

"Joepieeeeeel!" En ze vliegen over de tuin van Juultje langs de kerktoren in de richting van de oude schuur.

